

The Atonement of Jesus Christ Provides the Ultimate Rescue

By Elder Quentin L. Cook
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Ispășirea lui Isus Hristos oferă salvarea supremă

Vârstnicul Quentin L. Cook
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

April 2025 general conference

As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement.

The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. President Russell M. Nelson assigned me to dedicate the Casper Wyoming Temple late last year. It was a profound, emotional, and spiritual experience. It brought into clear focus the role temples play in rescuing God's children through the Savior's Atonement.

The stakes in the Casper Wyoming Temple District include a portion of the overland trail used by Latter-day Saint pioneers between 1847 and 1868. In preparation for the temple dedication, I reread some of the history of the trail along the Platte River near Casper and continuing to Salt Lake City. The trail had been a thoroughfare for hundreds of thousands of western emigrants. My primary emphasis was the more than 60,000 Latter-day Saint pioneers who traveled the trail.

Most of our pioneers came by wagon, but about 3,000 crossed in 10 handcart companies. Eight of these handcart companies made the monumental trek with remarkable success and few deaths. The Willie and Martin handcart companies of 1856 were the exception.

I reviewed the accounts of the Willie and Martin handcart companies from the time the terrible weather conditions commenced. I became intimately aware of the challenges they

Pe măsură ce ne întoarcem către Isus Hristos, Salvatorul lumii, El ne salvează din furtunile vieții prin ispășirea Sa.

Ispășirea lui Isus Hristos oferă salvarea supremă de la încercările cu care ne confruntăm în această viață. Președintele Russell M. Nelson mi-a oferit însărcinarea de a dedica Templul Casper, Wyoming, la sfârșitul anului trecut. A fost o experiență profundă, emoționantă și spirituală. Aceasta a adus în centrul atenției rolul pe care îl au templele în salvarea copiilor lui Dumnezeu prin ispășirea Salvatorului.

Pe teritoriul țărușilor din districtul Templului Casper, Wyoming, se află o porțiune a traseului parcurs de pionierii sfinți din zilele din urmă între anii 1847 și 1868. Pregătindu-mă pentru dedicarea templului, am recitat o parte din istoria traseului urmat de-a lungul râului Platte, lângă Casper, și continuând până în orașul Salt Lake. Traseul respectiv a fost o cale de acces pentru sute de mii de emigranți din vest. M-am concentrat mai ales asupra celor peste 60.000 de pionieri sfinți din zilele din urmă care au parcurs acel traseu.

Cei mai mulți dintre pionierii noștri au venit cu căruța, însă aproximativ 3.000 au călătorit în cadrul a 10 companii de cărucioare. Opt dintre aceste companii de cărucioare au făcut impresiunantă călătorie cu un succes remarcabil și cu puține persoane decedate. Compania de cărucioare a lui Willie și cea a lui Martin, din anul 1856, au fost excepția.

Am recapitulat relatările despre compania de cărucioare a lui Willie și cea a lui Martin din momentul în care au început condițiile meteorologice îngrozitoare. Am devenit foarte conștient de

faced at the crossing of the Sweetwater River, Martin's Cove, Rocky Ridge, and Rock Creek Hollow.

Between Storms, by Albin Veselka

I had not been inside the Casper Temple prior to the dedication. When I entered the foyer, my attention was immediately drawn to an original handcart painting titled *Between Storms*. The painting was clearly not intended to depict the tragedies that had occurred. As I gazed at it, I thought, "This painting is correct; the vast majority of handcart pioneers did not experience tragedies." I could not help feeling that this is like life in general. Sometimes we are between storms and sometimes between clouds and sunshine.

Heaven's Portal, by Jim Wilcox

When I turned to the original painting on the other wall, titled *Heaven's Portal*, I realized that this beautiful summer painting of what was called "Devil's Gate," with the calm and clear Sweetwater River flowing through it, presented the beauty of the Lord's creation, not just the challenges the pioneers faced in that horrible winter season.

Then I looked forward, behind the recommend desk, and saw a beautiful painting of the Savior. This immediately invoked overwhelming feelings of gratitude. In a world of great beauty, there are also enormous challenges. As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement in accordance with the Father's plan.

For me, the foyer was a perfect preparation for the temple ordinance rooms that allow us to receive the ordinances of exaltation, to make sacred covenants, and to fully accept and experience the blessings of the Savior's Atonement. The Father's plan of happiness is based on the Savior's atoning rescue.

The pioneer experience provides Latter-day Saints with a unique historical tradition and a powerful collective spiritual legacy. For some, the migration had been years in the making after being forcefully driven from both Missouri and Nauvoo. For others, it began after President Brigham Young announced the handcart plan,

încercările cu care s-au confruntat la traversarea râului Sweetwater, la Martin's Cove, Rocky Ridge și Rock Creek Hollow.

Between Storms (Între furtuni), de Albin Veselka.

Nu fusesem în interiorul Templului Casper înainte de dedicare. Când am intrat în holul principal, atenția mi-a fost captată imediat de o pictură originală cu un cărucior, intitulată *Between Storms* (Între furtuni). În mod clar, pictura nu era menită să descrie tragediile care au avut loc. În timp ce mă uitam la ea, m-am gândit: „Această pictură este corectă; marea majoritate a pionierilor care au făcut parte din companiile de cărucioare nu au trecut prin tragedii”. Nu am putut să nu simt că așa este viața în general. Uneori, ne aflăm între furtuni și, alteori, între nori și cer senin.

Heaven's Portal (Portalul cerului), de Jim Wilcox.

Când m-am întors către pictura originală de pe celălalt perete, intitulată *Heaven's Portal* (Portalul cerului), mi-am dat seama că această pictură frumoasă de vară reprezintă ceea ce se numea „Poarta diavolului”, cu râul Sweetwater calm și limpede curgând, prezenta frumusețea creației Domnului, nu doar încercările cu care s-au confruntat pionierii în acea iarnă oribilă.

Apoi, m-am uitat în față, dincolo de recepția unde se prezintă recomandarea, și am văzut o pictură frumoasă cu Salvatorul. Aceasta m-a făcut să am imediat sentimente copleșitoare de recunoștință. Într-o lume de mare frumusețe, există și încercări enorme. Pe măsură ce ne întoarcem către Isus Hristos, Salvatorul lumii, El ne salvează din furtunile vieții prin ispășirea Sa, în acord cu planul Tatălui.

Pentru mine, acel hol principal a fost pregătirea perfectă pentru camerele pentru rânduieli din templu care ne permit să primim rânduielile necesare exaltării, să facem legăminte sacre și să acceptăm și să avem parte, pe deplin, de binecuvântările ispășirii Salvatorului. Planul fericirii întocmit de Tatăl are la bază salvarea ispășitoare a Salvatorului.

Experiența pionierilor le oferă sfinților din zilele din urmă o tradiție istorică unică și o moștenire spirituală colectivă puternică. Pentru unii, migrarea a durat ani de zile după ce au fost alungați atât din Missouri, cât și din Nauvoo. Pentru alții, ea a început după ce președintele Brigham Young a anunțat planul privind cărucioarele, care

which was intended to make emigration more affordable. The handcarts cost much less than wagons and oxen.

A missionary in England, Millen Atwood, said that when the handcart plan was announced, “it ran like fire in dry stubble, and the hearts of the poor Saints leapt with joy and gladness.” Many had “prayed and fasted day after day, and night after night, that they might have the privilege of uniting with their brethren and sisters in [the] mountains.”

Most of the handcart Saints experienced hardship but avoided major adverse events. But two handcart companies, the Willie company and the Martin company, experienced starvation, exposure to freezing weather, and many deaths.

Most of these travelers sailed from Liverpool, England, in May of 1856 aboard two ships. They arrived at the handcart outfitting site in Iowa City in June and July. Despite warnings, both companies departed for the Salt Lake Valley too late in the season.

President Brigham Young first became aware of the perilous situation of these companies on October 4, 1856. The next day he stood before the Saints in Salt Lake City and said, “Many of our brethren and sisters are on the plains with handcarts, ... and they must be brought here; we must send assistance to them ... before the winter sets in.”

He asked the bishops to provide 60 mule teams, 12 or more wagons, and 12 tons (10,886 kg) of flour and proclaimed, “Go and bring in those people now on the plains.”

The combined number of pioneers in the Willie and Martin handcart companies was approximately 1,100. Some 200 of these precious Saints died along the trail. Without the timely rescue, many more would have perished.

The winter storms began nearly two weeks after the first rescuers left Salt Lake City. The accounts of members of the Willie and Martin companies describe devastating challenges after the storms began. These accounts also depict the great joy when the rescuers arrived.

Describing the arrival scene, Mary Hurren

era menit să facă emigrarea mai accesibilă. Căruciarele costau mult mai puțin decât căruțele și boii.

Când a fost anunțat planul privind cărucioarele, un misionar din Anglia, Millen Atwood, a spus că „a fost așa cum mistuie o limbă de foc miriștea, iar inimile sărmanilor sfinți au tresărit de bucurie și veselie”. Mulți se „rugaseră și postiseră zi după zi și noapte după noapte pentru ca să poată avea privilegiul de a se uni cu frații și surorile lor în munți”.

Cei mai mulți dintre sfinții care au făcut parte din companiile de cărucioare au avut parte de greutăți, dar au evitat evenimente adverse majore. Dar, cei din două companii de cărucioare, din compania lui Willie și din compania lui Martin, s-au confruntat cu foamete, expunere la ger și multe decese.

Cei mai mulți dintre acești călători au plecat din Liverpool, Anglia, în luna mai a anului 1856 la bordul a două vapoare. Au ajuns la locul de pregătire a cărucioarelor din Iowa City în lunile iunie și iulie. În pofida avertizărilor, ambele companii au plecat spre Valea Salt Lake prea târziu în acel anotimp.

Președintele Brigham Young a aflat pentru prima dată de situația periculoasă a acestor companii în data de 4 octombrie 1856. A doua zi, el a stat în fața sfinților în orașul Salt Lake și a spus: „Mulți dintre frații și surorile noastre sunt cu cărucioare pe câmpii... și trebuie să fie aduși aici; trebuie să le trimitem ajutoare... înainte ca iarna să se instaleze”.

El le-a cerut episcopilor să le pună la dispoziție 60 de atelaje cu catâri, 12 sau mai multe căruțe și 12 tone (10.886 kg) de făină și a spus: „Duceți-vă și aduceți-i pe oamenii aceia care sunt acum pe câmpii”.

Numărul total de pionieri din compania de cărucioare a lui Willie și din cea a lui Martin era de aproximativ 1.100. Aproximativ 200 dintre acești sfinți prețioși au murit de-a lungul traseului. Fără salvarea sosită la timp, mulți alții ar fi pierit.

Viscoalele au început la aproape două săptămâni după ce primii salvatori au plecat din orașul Salt Lake. Relatările membrilor din compania de cărucioare a lui Willie și din cea a lui Martin descriu încercările devastatoare de după începerea viscoalelor. Aceste relatări descriu, de asemenea, marea bucurie de la sosirea salvatorilor.

Descriind scena sosirii, Mary Hurren a spus:

said: "Tears streamed down the cheeks of the men, and the children danced for joy. As soon as the people could control their feelings, they all knelt down in the snow and gave thanks to God."

Two days later, the Willie company had to travel the most difficult part of the trail, going over Rocky Ridge, in a freezing storm. The last of them didn't reach camp until 5:00 the next morning. Thirteen people died and were buried in a common grave.

On November 7, the Willie company was nearing the Salt Lake Valley, but that morning there were still three deaths. Two days later, the Willie company finally reached Salt Lake, where they had a marvelous greeting and were welcomed into the homes of the Saints.

That same day, the Martin company was still 325 miles (523 km) back on the trail, continuing to suffer from cold and inadequate food. A few days earlier, they had crossed the Sweetwater River to reach what is now called Martin's Cove, where they hoped to find protection from the elements. One of the pioneers said, "It was the worst river crossing of the expedition." Some of the rescuers—like my great-grandfather David Patten Kimball, who was just 17 years old, along with his young friends "George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor, and Ira Nebeker—spent hours in the frigid water," heroically helping the company make the Sweetwater crossing.

While this event has received much attention, as I learned more about the rescuers, I realized that all of them were following the prophet and played critical roles in saving the stranded Saints. All the rescuers were heroic, as were the emigrants.

Studying their story, I appreciated the precious relationships and the long-term eternal vision among the emigrants. John and Maria Linford and their three sons were members of the Willie company. John died hours before the first rescuers arrived. He had told Maria that he was glad they had made the journey. "I shall not live to reach Salt Lake," he said, "but you and the boys will, and I do not regret all we have gone through if our boys can grow up and raise their families in Zion."

President James E. Faust provided this marvelous summary: "In the heroic effort of the handcart pioneers, we learn a great truth. All

„Lacrimile au curs pe obrajii bărbaților, iar copiii au dansat de bucurie. De îndată ce oamenii și-au putut controla sentimentele, au îngenunchat cu toții în zăpadă și au mulțumit lui Dumnezeu”.

Două zile mai târziu, compania lui Willie a trebuit să parcurgă cea mai grea parte a traseului, trecând peste Rocky Ridge, în viscol și pe un ger năprasnic. Ultimul cărucior nu a ajuns în tabără până la ora 5:00 a dimineții următoare. Treisprezece oameni au murit și au fost îngropați într-o groapă comună.

În data de 7 noiembrie, compania lui Willie se apropia de Valea Salt Lake, dar, în acea dimineață, au mai avut loc trei decese. Două zile mai târziu, compania lui Willie a ajuns, în cele din urmă, la Salt Lake, unde au fost întâmpinați cu bucurie și au fost primiți în casele sfinților.

În aceeași zi, compania lui Martin mai avea de parcurs 523 de kilometri, continuând să sufere din cauza frigului și a hranei insuficiente. Cu câteva zile înainte, ei traversaseră râul Sweetwater pentru a ajunge la ceea ce acum se numește Martin's Cove, unde sperau să se protejeze de intemperii. Unul dintre pionieri a spus: „A fost cea mai dificilă traversare de râu din întreaga călătorie”. Unii dintre salvatori – cum ar fi străbunicul meu, David Patten Kimball, care avea doar 17 ani, împreună cu tinerii lui prieteni, „George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor și Ira Nebeker – au petrecut ore întregi în apa înghețată”, ajutând în mod eroic compania să traverseze râul Sweetwater.

Deși acestui eveniment i s-a acordat multă atenție, pe măsură ce am aflat mai multe despre salvatori, am înțeles că toți îl urmau pe profet și aveau un rol vital în salvarea sfinților aflați în impas. Toți salvatorii au fost eroi, la fel și emigranții.

Studiind povestea lor, am apreciat relațiile prețioase dintre emigranți și viziunea pe termen lung privind eternitatea pe care o aveau. John și Maria Linford și cei trei fii ai lor au fost membri ai companiei lui Willie. John a murit cu câteva ore înainte de sosirea primilor salvatori. El i-a spus Mariei că era bucuros că făcuseră călătoria. „Nu voi trăi să ajung în Salt Lake”, a spus el, „dar tu și băieții veți ajunge, iar eu nu regret nimic din cele prin care am trecut dacă băieții noștri pot crește și își pot întemeia familiile în Sion”.

Președintele James E. Faust, a oferit următorul rezumat minunat: „Prin efortul eroic al pionierilor care au făcut parte din companiile de

must pass through a refiner's fire, and the insignificant and unimportant in our lives can melt away like dross and make our faith bright, intact, and strong. There seems to be a full measure of anguish, sorrow, and often heartbreak for everyone, including those who earnestly seek to do right and be faithful. Yet this is part of the purging to become acquainted with God."

In His eternity-shaping Atonement and Resurrection, the Savior broke "the bands of death, having gained the victory over death" for everyone. For those who have repented of sins, He has "taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice."

Without the Atonement, we cannot save ourselves from sin and death. While sin can play a significant role in our trials, life's adversities are compounded by mistakes, bad decisions, evil actions by others, and many things outside of our control.

Preach My Gospel teaches: "As we rely on Jesus Christ and His Atonement, He can help us endure our trials, sicknesses, and pain. We can be filled with joy, peace, and consolation. All that is unfair about life can be made right through the Atonement of Jesus Christ."

During this Easter season, our focus is on the Savior and His atoning sacrifice. The Atonement provides hope and light at a time that for many seems dark and dreary. President Gordon B. Hinckley declared, "When all of history is examined, ... [there is] nothing ... so wonderful, so majestic, so tremendous as this act of grace."

I share three recommendations which I think are particularly relevant for our day.

First, do not underestimate the importance of doing what we can to rescue others from physical and especially spiritual challenges.

Second, gratefully accept the Savior's Atonement. We all should strive to exhibit joy and happiness even as we face the challenges of life. Our goal should be to live optimistically on the sunny side of the street. I have observed my precious companion, Mary, do this her entire life. I have appreciated her sparkling, uplifting approach even as we have faced problems throughout the

cărucioare, noi învățăm un adevăr important. Toți trebuie să trecem prin focul topitorului, iar lucrurile neînsemnate și neimportante din viața noastră se pot topi ca zgura și ne pot face credința strălucitoare, intactă și puternică. Se pare că toată lumea are parte de mult chin, de multă întristare și, adesea, de dezamăgiri, inclusiv cei care caută cu sinceritate să facă bine și să fie credincioși. Însă, aceasta face parte din purificarea necesară pentru a ajunge să-L cunoaștem pe Dumnezeu".

Prin ispășirea și învierea Sa care au modelat eternitatea, Salvatorul a rupt „legăturile morții, câștigând victoria asupra morții” pentru toată lumea. Pentru cei care s-au pocăit de păcate, El a „[luat] asupra Sa nedreptatea și încălcările lor, mântuindu-i pe ei și satisfăcând cerințele dreptății”.

Fără ispășire, nu ne putem salva de păcat și moarte. Deși păcatul poate avea un rol important în încercările noastre, adversitățile vieții sunt intensificate de greșeli, hotărâri greșite, fapte rele ale altora și de multe lucruri care nu depind de noi.

Predicați Evanghelia Mea învăța: „Pe măsură ce ne bazuim pe Isus Hristos și ispășirea Sa, El ne poate ajuta să ne îndurăm încercările, boala și durerea. Putem fi plini de bucurie, pace și consolare. Tot ce este nedrept în legătură cu viața poate fi îndreptat prin ispășirea lui Isus Hristos”.

În această perioadă de Paște, ne concentrăm asupra Salvatorului și sacrificiului Său ispășitor. Ispășirea oferă speranță și lumină într-o perioadă care, pentru mulți, pare întunecată și mohorâtă. Președintele Gordon B. Hinckley a declarat: „După ce istoria a fost examinată... [nimic nu este]... atât de minunat, de maiestuos, de extraordinar ca acest act de îndurare”.

Vă împărtășesc trei recomandări care cred că sunt deosebit de relevante pentru zilele noastre.

Prima, să nu subestimăm importanța faptului de a face tot ce putem pentru a-i salva pe alții de încercările fizice și, în special, de cele spirituale.

A doua, să acceptăm, cu recunoștință, ispășirea Salvatorului. Noi, toți, trebuie să ne străduim să dăm dovadă de bucurie și fericire chiar și atunci când ne confruntăm cu încercările vieții. Obiectivul nostru ar trebui să fie acela de a trăi cu optimism pe partea însorită a străzii. Am observat-o pe scumpa mea parteneră, Mary, făcând acest lucru întreaga ei viață. Am apreciat

years.

My third counsel is to set aside consistent time to faithfully contemplate the Savior's Atonement. There are many ways to do this in our personal religious observance. However, attending sacrament meeting and partaking of the sacrament are especially significant.

Equally important is regular attendance in a temple where possible. The temple provides a continuing remembrance of the Savior's Atonement and what it overcomes. And, even more important, temple attendance allows us to provide a spiritual rescue for our deceased loved ones and more distant ancestors.

President Russell M. Nelson, at our last conference, emphasized this principle and added, "[Temple] blessings ... help to prepare a people who will help prepare the world for the Second Coming of the Lord!"

We must never forget the sacrifices and examples of prior generations, but our adulation, appreciation, and worship should be centered on the Savior of the world and His atoning sacrifice. I testify that the key to the Father's plan of happiness is the Atonement wrought by our Savior, Jesus Christ. He lives and guides His Church. The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. In the name of Jesus Christ, amen.

abordarea ei sclipitoare și înălțătoare, chiar și atunci când ne-am confruntat cu probleme de-a lungul anilor.

Al treilea meu sfat este acela de a aloca, în mod consecvent, timp pentru a contempla cu credință la ispășirea Salvatorului. Sunt multe moduri de a face acest lucru în cadrul practicilor noastre religioase personale. Cu toate acestea, participarea la adunarea de împărtășanie și luarea din împărtășanie sunt deosebit de importante.

La fel de important este și mersul cu regularitate la templu, acolo unde este posibil. Templul oferă un memento continuu despre ispășirea Salvatorului și despre ceea ce aceasta biruie. Și, chiar mai important, mersul la templu ne permite să oferim salvare spirituală celor dragi decedați și strămoșilor noștri mai îndepărtați.

În cadrul ultimei noastre conferințe, președintele Russell M. Nelson a subliniat acest principiu și a adăugat: „[Binecuvântările templului] ajută, de asemenea, la pregătirea unui popor care va ajuta la pregătirea lumii pentru a Doua Venire a Domnului!”

Nu trebuie să uităm niciodată sacrificiile și exemplele generațiilor anterioare, dar admirația, aprecierea și preaslăvirea noastră trebuie să fie concentrate asupra Salvatorului lumii și sacrificiului Său ispășitor. Eu depun mărturie că cheia planului fericirii întocmit de Tatăl este ispășirea înfăptuită de Salvatorul nostru, Isus Hristos. El trăiește și îndrumă Biserica Sa. Ispășirea lui Isus Hristos oferă salvarea supremă de la încercările cu care ne confruntăm în această viață. În numele lui Isus Hristos, amin.